

Hector Jones

STENO
COPY BOOK

PR

Day book
myself's experience

6: January to 1: February
1918.

A.
K.
h

Heer Ernest.

-Dagboek mijner Opziching-

6^e Januari tot 5^e Februari 1918.

Zondag 6^e Januari.

in lichte zonne beschijnt den draaien dag; orbe-
wort lichte ze op het scheen van voor herten. - -
"Ik ga me ingeven!" - - Marcel en ik treden op - -
in elke leeddag is het; opgeruimd is de natuur door
dien angewonen zonnereken dag, zo opgeruimd als on-
ze jeugdige herten meesters zijn; maar men: de
natuur trekt ons niet aan, in bange onzeker-
heid voor wat komen moet drukt onze zielen, doch
geen van beiden, om elkander meed te geven, laat
die onrust blijken. nitgeendel, men bezielt er de
schone kant van, men spreekt er over als in reis
van Koninkrijkheid, in reis van doodbaekhouden en,
doch dat zijn nuur woorden en eedes begraft -
zijn tyden in het afgelegenste huiltje van
zijn hert.

we komen in de ongelukshad: prapra is dus reeds
for rij wiel, samen treden we met houte treden
de stappen op van 't "Arbeitsrant"; we geven met
een hart het bewijschrift af van den jaerhees;
doch geen onrust laten we blijken: niemand mag
niemand zal weten noch zien wat we lijden. in manke
beemte, gebouwd lijk in thier, vult in formule
in, want op in werelt die dus op de buis zit en
ben beveelt hen mij naar den Duitschen kantarto
te leiden. dus aangekomen, moet ik me heele:
maal ontblenden, en, zonder me zelfs te bezien
schrijft de spichtige vent in briefje: "Arbeitsfähig",
- - de slag is gegeven! we worden heengereid
t Arbeitsrant geleid en dus sleicht het order:
naar 't stadhuis; lijk de onrijste nuurman, de
grootste brandstichter, word ik opgeleid door in
kort, wit, waggelend soldaat, met blanke oogen
gestadig onloerend of ik toch niet wegloop, en in
* stadhuis gesproken.

't Is begin in zijn verbijstering! Zoo wien met die goede
klare lucht geschoten worden in in schrikkende jaal, mistig
van den rook, de vallen in in geraagsel van ruzigend,
luikend, sluikend valk; allengs zie ik klauwen in dat
roovershol, bekende gezichten verhooren zich, gezichten
waarop de voldoening te lezen staat omdat ik hier ook
moet zitten, en gezichten, goddard de meeste, mede-
lijdend en vriendelijk, die me aannemend als preke,
wat dalt dat derg amn het hart ---

Erang sleept de dag voort, 't wordt eindelijk avond en
wij hebben een slecht kunnen krijgen om blinden te
slipen in een duvel; daar kunnen we nog wat met
on vier, doch er is geen verzet; hoe zou dat met doch
vorkenders kunnen! leel het spel door is er iets dat weingt,
niemand spreekt en 'n zucht walt soms op.
We besluiten er hoe te slapen en ik leg me op twee
stollen. maar hoe akelig dien eindeloozen nacht! er
minniet word ik wakker, geen gemak is er te
vinden voor het stijf en gebroken lijf; leel des lijf
lig ik te denken onder huis, ik vlieg er maandel naar
dan 't huis waarbuiten niet anders gewenscht wordt.

Maandag 7 Januari

's Morgens richten we al leel gunst onze haakkamer
in: de een haalt 'n eener water, de tweede geeft
in stekke zeep, de andere in handdoek, nog in andere
haalt 'n verroeste kam voor den dag, met zoveel
houden als in den mond van in oud wijfje.

Tante Heide, de goede, bejonde, twee van twee
kameraden brengt ons warmen, versterkend kofje,
leel bedrukt en medelijend staat ze om te bejzen
terwijl we op onze boterhammen ~~bejzen~~ verorberen,
Bovall krijgen we dan in kops kofje met in
broodje (in kaloe grijs), ons meiklend door de

Komiteit geschonden, en alles zeer goed toe-
bereid -

Hoe verweldt gerat den dag den slakking my, hoe
draevig, verplicht te zijn al die ellende te aanschouwen,
lang, den eenen kant, overspannen, onbegonnen
jongelingen, myerkendend, duisend, schreuwend,
den klauw; lang, den anderen kant, bejondig de
mannen, veldelingen zelfs, die op hun pakketen
zitten met den neus in den grond, omringd van
krijgende kinderen en ongeschikte vrouwen.
Een renner --- de steer kant bovengehinkt --- hij
ziet me --- 'n ogen beginnen te gliden en hij
buldert: "Waar hebt ge den nacht geslapen?"; het
kuten antwoord luidt: "Hier", hij dardert tegen:
"Zie dat ge niet wegloupt of ik steeke in het gewand!!"
Alldij aan worden er gekloot, en 't is seden ster ridders
in het hart, als er jongens verbroeken waarmede ik
bevreind was, hoe wel him van harte jomend met
dit ardelig nest onhouwd te zijn.

's Middags komen Joppe en Marcel en brengen me
nog een beetje eten: weinig wordt er gesproken --- 't is
alsof in zwarte gordijn huizen ont gehoven is, en als
men spreekt zijn het woorden van moed en wild:
"Stracht --- wantlij de tranen op het uitbreken staan!"
Rond 6 uur komen er eenige opgeëchte binnen
die me in verhoof zijn: deze stellen ons in beetje
gerust --- en liever zouden we allen op staan.
Den voet verbroeken, als dat nu doch zoo rust-
zijn, in plaats van zoo gedurende gansche dagen
ons hart te zitten opvullen.

Dinsdag 8 Januari

De kille grond, bedekt met twee dekens, verving
dezen nacht den warmen, wallen valt van 't huis;
glen worden dat ik om 3 uur (voor de zoveelste maal

wakker schielend) in 't bureeltje wat op en neer wandel om mijn brommelstonden wat op hem plooi te krijgen.

Daerwel offerproven elkaander niet meer te zien, leeft de goede Gapa het over zijn hart niet kunnen krijgen zijn barmhertig in laatste bezet te brengen; beproefingdwongen, ootschrijven een onzen bedwonebaren nuand ~~aan~~ beuzelvoorden als in gevaarlijke flip omgileend wat op ons ongeluk betrekking heeft; moes ons hart spreekt ons van haast tot schrijmend, droopende wel, onze harten die zoo gezellig gezagig meeningevroed zijn; in geheeringinnige, onweerschaanbare kracht vereenigt onze harten tot in zachte, minige drukking, waarin het eindeloot wel ligt van in gebroken luigezijn.

Om 9 u. komt de best boven gekomend; angstig scheurt den ellendigen troep zich rond hem; hij roept eenige namen af en haalt uit zijn kerk in heele vrucht "wichte kranken"; heering, hoopvolle vogen staan reikhalzend op hun geluk zoo bij de huld en doch niet te grijpen; opniemt verzamelt zijn vrouw dwingelandsche eenige namen af: de enkele bevoorrechte die doch hun geluk te pakken krijgen, doch van daarvan te genieten woort hem het niet op de keel gesteld en stult: vragen gelygd om vrijwillig voor den vijand te gaan werken.

Alle vrienden pogingen, al weet men of vouchand dat ze niet zullen lukken, balseren doch het hart; en zulk een balseren is mij ook voorbekunden, hal van vrienden kanten me bezaeken, gaen aan dreigen om de medaagendbozen of hun wroddottig dachmistenbesluit te doen heringheeren, nuor als antwoord krijgen ze in heele ~~aan~~ vrucht scheldwoorden en afschuttingen nuor hun loof, dat is ware vriendschap.

Om 5 u. komt in melkbaard van in onderofficier

roeft 25 ongelukstigen af die zich aanschonds met-park en jast in ransy weten scharen, eenige minnen inden kant de "marke bomingchiist, hejzet ons allen op eene rij, haalt in lijst uit, pen en inkt. Elk op zijne beurt, maeten we de hulle troppis opstellen, van zijn hede om onzen naam te zetten (voor de over: groote meerderheid ongelukstigenlijst: de drabbelen) op in stult papier, zonder te weten wat men tekenet, mijsood oeecht hij den pennestok hoe, ik vernemden gen, viken en vruy den: "Is dat om so for handgeld te beko. men?.. "Ja" loijt hij mij af, en, duikvoordend "ik heb geen geld van vande", draai ik me om en keert nuor mijne plaats pering.

We staan in rijen van 4, met kwartrechtige kwart wordt om naby in halve grijs. "bevestigden doot de offermijndolle leeren van het koninkheit, woor zijn zalm zij die overal enibuzinen dat-ja' het vult ofleeren en voor de opgeëichte zorgen? of een schaduw van hem! -

We dalen de kroppen af en komen voor de eerste mach ludo 3 dagen buiter; nuor wat in ofochuwelijk wedes: de donkerle kan men snijden, de grondlijt zoo hard gevrozen als in steenen albes, in scherpe laag el raffelt op onze verrompelle wegens. Mijn schouders is lankig op der gezet die hij voor de eerste maal zijns leeren medvoert en hem onbarmhartig de ledematen nijpt en haeruoert: mijn knup zelt. Eeninge luaggevalle, fangelnigen hebben de vloed may te snijgen. ----- "Hebort" roept in stemme in het inachtelijke dinstet, en met, bacl ik mijn veltis mij zaachtjes outfutselen in 't sis in vriend, die me, hat op het laatste genenge, hat aan de stutis vergeselt, voor in ongelukheit word mijn hart nuor eens deingdoand warden in den kellen, helchen, jammermullen avond.

in halve uur weten we stam bitheren in den gen,

wind vooralleer we opeengepast wordan in een
kruin die ons in Gent brengt om 8^{1/2} uur g. Daar hebben
onze leeren geleiders de zelfzame goedheid, in plaats
van ons buiten te laten staan, hoe de katen
in de wandelingen der stadt of onze paden
wat niet te merken, want we verheffen eerst
om 11 u. velen verdorst door de ongewone gebree-
kenissen, gaan liefs binnen in 'n Duitsh Koffie-
huis om iets te nutten maar alles wordt hen
ommedoorgend van de hand gewezen.

Ore 14 u. worden we in een kruin gekopt zonder
licht; castelij is het gervegens van ridders, spelers
en knigels, dat de merken zitten woudker, rooken
en knippen, of eens ... een schot... "Herausstiegen"
hooren we hielden: we zijn in Ordege. nu g. in
dientul minuten zegt men en we zijn in 't
dages; maar hoe verder we gaan, des te meer stijgen
die tien minuten, zikt uit te rekken; 't is in hokken
en boksen, in glibben en vallen op den gladde
weg, wijl de haged onze gezicht blauw bleek;
gebuig verwerp ik mijn punt, dat geen enkel
stand op dezelfde plaats kan blijven liggen; he-
kandvat van mijn vallet is te luidel voor m'n
handen, al de pizen van mijn hand staan stijf, de
kruip opknijgt er in, en toch tussel ik voort, verlijkt
door pijn en afmattung, en half ontwaast met den
foetstend waarin ik mij bevind; eindelijk krekken
we in wacht voorbij en in het binnen, we loopen
op is in hout aangelegden weg langs spaakachtige
karotten, in deus wordt opengeleerd - - -

Woensdag 9 Januari

en, om 2 u. van den maorgend, worden we al
in kude schopen binnengebreven in 'n donkere
muffige stal - - in talfersteige glijmt - -

druewig mist is vethampje in die adellijke gevangenen
spookachtige gestalten richten zich op, gansen hun
dekens half-weg en wijven verwonderd de domme onge-
andere wuwsden onderkraanbare worden, als als
om de onderbreking van hunne rust, draaien zij en
liggen weest rontend, in gestalte glijst van de planden,
kijkt eenige ongeronnenen elak in 't aangezicht
over 'n ogen kliegt in zonderlinge nitonderking
(is 't medelijden of genneger? Ik weet het niet) en hij
roept: "Lijn mannen van lede"; als op 't heel van
en veldkeet wollen allen van hun strooi en kanten
bij; 't zijn nitogalningen van verwondering, van
medelijden (is in geschied en verwarring van
elkaar zich verdruigende manneer, 't is in gevraag
naar nieuw met het geboortedorp - - in gaedijst
figuur, met zwarten bound, in zwart vilt op het
hoofd, juist in 't Jozefstrop, zikt me in in heid van
het hard staan, skidert me skudaballend aan
en met ongewenste kerkelijheid zegt hij: "Komen,
wat medel, zie daar is mijn lid, rust wort" - -
kerkerd, knijpend op heiden en waeten, waelt
ik in in hand val skrooi, over m'n nitgeputte lijf
steekt ik in kutoenen deken, en lay m'n afgemort
hoofd op in kweezek val gereedschap, en eten, op
in heelerommel. Kleeren en wat weebik al, te
ruste - - Welkeast veel ik onderuit allen en allen in
in harde slaap die me nu zeder met nitruste maar
hoch in beetje verdruikt.

Als ik wakker word is 't alsof 't voor mij spooft
bij het ontwaken ontwaart mijn oog aan de meer
geene goed gaordende puniten, eenen witte bonte
verkapte breeken, vesten hangend aan veel te
lange nagels, lepels, messen, vorken, verroeste
keteltjes en slijkachtige planden worden, bij het op-
staan geresen mijne vullen geen zacht klijft
maar in vullen, noderachtigen, planden vullen,

In die ruime onbehangelijke kamers, onder de
ontschieden blikken van zwaart menschen, ~~ontdekt~~
ontdoe ik me van kal en schone kleuren, heb
me in verduimingsparkeren, dat tegenover de andere
in zondagspark rijdt, en steed blokken aan m'n
vieten, wie kon nidsmaken of beschrijven, die
gewaardiging van half schuante, half-bang-
heid, wie kon meergenen dat gewaal van
getroetste kleinsheid.

Ik dunkt me dat de mannen, allen rond de stoof
geschaard, reeds gezellig aan't praten zijn! Ver-
schrikkelijk lijden ze soms als ze denken op hunne
ellendige vrouwen en onmondige kinderen, beroofs
van hun steun en de slagader van het heiligegeen: de
vader; doch na in poos schijnt het alsof ze zich
aan niet meer bekommern!

Oprijge, waggelende banden wanner we ons aan
in verthouten Rachel, in luke meter lange bus
loopt voor in ruw afgewerkte, vierkanten steenen
schouw, die in't midden de barak doorsnijdt van
boven naar onderen. We nemen eenige beruith
als: elkhander zooveel mogelijk te helpen en te leeren
wat de een bezigt en den anderen uitbreedt, alle
dieren, gemen goed in zulke verzamelingen,
zorgvuldig met ons bijzijn te werken en te vernood
een duchtig af te ranselen.

Ik dunkt wel dat den ellendigen slordigen buel
hier, op onze erenmen, niet veel indrukt huusast,
och ja waarom zou dat ook? ze zijn het onge-
lukkiglijk meest allen zoo gewen!

Ik rook mijn pijp en zit te druppen... anders
zaten we nu te huis aan het gezamenlijk ontbijt,
in gewoeglijke, zalige eengezindheid, en nu zit
ik hier met vreemde gezichten in in barak door
welker spleten de mydige wind zich doorwint
en over onze zielende lichamen dierst... te huis

denken ze nu ook misheven aan een minig
lieven zoon en bruden, aan den zoon die zoo...
de deuk floopt open en in zijn wind giert er doof
in zware stapt houdt op de plantken, leed:
zwaart vult het woordje "Mist" met in
verachtige mond: we kriebelen buiten, de hoofd-
kusschen der kinderen gekroet, de handen in de
broetzakken begraven, steven we te wachten
voor de "Schreibstube", de Duitse soldaten,
ein snijfje, vier onderofficieren en een feldwachtel...
kussen buiten gekopt; de snijfje, die kort drinken,
bewerken houdt in stiek papier in zijn hand, en,
met in stemme die bel-mikland, over de ijoloe
moort liert, beluit hij onze namen af, en cheer
thun we op een rij en meer kelen worden we
een gebeld... een, heen! drie volkoyen keeren
en niemand wechlaas ontbreekt; in onderofficieren
steekt ons in kaartje hie, op de voorzijde steen,
in't midden, in in lungwerpig vierkant aange-
bracht de letters: "Helger's Hagen n:o 1"; op de achter-
zijde, inden linker hoek bovenaan men uit dichte
kleine ineenlopende letters ontcijferen: "Fussp. 10"
in't midden raadt men, lang lijkt alles, den
traditioneele arend, waarrond gedrukt in
in cirkel: "Armierung Butaillon n:o 27", onderen
in den linker hoek, springen aanstonds wat
groote, grove cijfers in't dag: in nummer: "1889",
waardoor we herdoopt worden, onze naam
is nu zoek geresult, en, lijkt dieren en gewange-
men, zijn we voortaan nog enkel bekend
met dit nummer.

Voor de eerste maal gaar we om 14.00. om onze
dorp naar de kamers (ook in hanten barak);
het stel waar het eten op, gekookt word heeft
het uitzicht van in langwerpig vierkanten, met
ruwe steen gemetselde blok, hij komt in zijn

nigeward vier grote Ketels, waaronder, ook
van binnen het vuur brandt. Op den rand van
den Kotel zit een Kuch (in alle geval een deel van
Kuch zijn maten verbeelden); zijn rooken steken
verloren in in poort hotten met aangevonden
moeder; als in echte Kuch draagt hij in witte
en voor hoe walgelyk: roete, verkreide plaatsen,
vute, vieslike nete vlekken, in een woord
met om zonder in tang, wit-geyk, met om
zonder twee tangen aan te witten! In die
zijn handen houdt hij in lange, ongeschorschte
thok met van kinkende in ploukje, daarmee
raert hij in den Kotel, waarvan den damp alleen
in het hart omkeert, met eijk onze haeren in de
vetputten (t is hier al niet veel beter) opdat
we allen, want broederlykheid en gelykheid
worden hier in prachtig gesteld (facimies, het
bijzonderste van al: de vryheid, niet!) opdat we
ons allen in gelyk deel zonden bekennen van
---. Gemeent menschen: het verklekende
vleesch! men, neen! want dat lekkere dat er
met buitengewone mildheid, zelfs
verkwisting, met heele enmen, heele maliden,
ja, heele Kardens, niges hart is: de Smakelyke(!),
niet gaas gedroogde, roode stukken vlees.
Rechts over den eersten Kotel zit in tweede in poort
op dezelfde liefelyke wijze uitgedooscht als zijn
"nis is bis" hij schept met in pannetje, dienend
als maent, en buurgen van in langelthok (o. p. om),
den walgelyken drek uit den Kotel; door de laatste
zwakke een deel van het glimmige, drassige
bruinwel over het pannetje, spat open en
kruigt waggelend op het kleed van onze
Kuch; of wel het kleed open op den rand van den
Kotel en zwabbert, slijtheng, in klusken spoor
schterlutenend, op de morsige planken ---

In de barak snijdt ik me in haterham, lach
mit mijn knopzest in deest speld en wring
het in mijn binnen! Daarna zetten we allen
rond de stoof te rooken en te schuuteren, weinig
spreekend en knippenzend, het dat om 3 uur
de mannen mit ons knippen, die op wroth
waren, komen binnengebarrelt met
reuzelende kaden, plukjes, staden
van onleinnigen, die ze grepen in't roet
huis gaas, om het vuur te kunnen onder:
houden...

Om juist gaat men om braden woorden
in lepel marmelade metgedeld. Den is't een
baken, vleeten, lieven, lingen, reprimanden
het een voor een afdriften in zijn lager
Kruipen.

Ik heb nog mit om op te liggen knip
eenige planken, die me eerst afschikken
en in't vuur doet veroligen. Die met wat
bereidwilligheid en gulden hied krijgt men
nog hardere dringen over het hart, dat stu
er vleit en meet er door, den maar kleet
den schier bij de hooren gevat --- ik leg
me neer en lang met hij wil op m'n ge-
pijnigde leden te knutellen, of eens als ik den
dort ze zich zacht in de walle drukken, en
eindelijk ben ik dan loch nigeslagen.

Donderdag 10 Januari.

Om half zes wordt de deur opengemaakt: onze
post leidt ons in gewonen huffelijken nage:
gangroot hoe: "Onstelen, Knippen kolen!"
men doet te ligen elken, met wilden drijf

Schamelen nu het Keltje, om den nuor
de Keuken te stormen; ja, in twee Koffie zal
misschien de dorst blusken van de Keukers die
mij bejukt te beknipen nu nuor, liever
leef ik mij aan 'n rookput, liever laat ik mij
ingewandelen door den onverbiddeijken dorst
verkeken, dan m'n lippen aan zuik in druck
nog te bezwelen: bij het eerste zicholijkt dein
zuchtgezeiden Koffie uell op thee: de leun van
het Keltje ziet men hijgen, zoo glazig en dunn
is hij; menit g'er een leing van dein frunt ge
onmogelijk door nuor KeltKrijgen om z'n
smeekheid en eikelbitterheid.

Te den. verschijnt onze post z'n mannegezecht
en de deuregening en hij roept: 'Aankomen...'
It is het signaal van op te trekken; 4 aan 4
scharen we ons voor de barak, door worden
we nu voor de eerste maal geteld, nuor nuor
komt onze post met die eerste telling op
zijn gehel, al eind komen er nog alrijd uit
de barak op gekropen, en onze post, in plaats
van de bijkomende bij zijn eerste gehel te
voegen, vindt het ieder gemakkelijkt (bij
kan misschien ook geene onvoordige tamen telling
doen) ze allen nog eens op te tellen, en zoo daend,
zijn we, nuor nuor een schup builen ons
waertel, reed vier of vijf maal geteld. Nu
gaan we op den Kuers van het luyet waar alle
opgeëchten waardig staan voor den aftocht,
door, terwijl twee of drie porten met die
ventilatoers rond ons dwalen, nog eens
op telling en den den steenweg of langs het
hek, waar ieder andermaal een gehel
nuor het hoofd krijgt.

Als in eindelooze, lange knude marcheeren
we, kronkelend op den morayen steenweg,

bij draepje wordt en gezongen, andere luike
en vlaeken op de slechten, overvassigen weg;
andere nog schetteren het uit bij eenen
of anderen ongedelijken zet van den kunnel
markterd terwijl de natuur, met
diepe nuor sterk sprekkende stilzweigendheid,
krent en knijnt om hare weidzaam en
vruchtbare velden, door den onverbiddeijken
oorlog geklonken in boeien, herschaper in
vlasten voor razende strijders en waeste
rechtens, oingehoovert in velden van cement
en beton; eindelijkt staan we aan 'n bronwe:
rij, het kwartier van den boes van het
werk, die zich zelf gewaardijgt om nog
eens te tellen, den rechtsonkleet en
kering van waar we gekomen zijn - we
prekken onze barakken op dorst of hand
voorlij en handen den hult op den boom
gaard van in buvenhof. door staan
we nog in hult een te schilderen; om den
worden we nu 4 gedeeld om aan de waagjes
te duigen -

Men ~~geest~~ ^{geest} om elkt in schup in de hand: de
waagjes moeten geladen met Kegelsteen; on
te beginnen kundt mijne schup luit in plaats
van rechts; ik duw en staet in den berg van
Kegel doch krijg nuor 'n handvol op mijn
schup, met welke hoe men de schup moet
handelen om et ene geveegzame hoveel:
heid op te krijgen. een twee of drie minuten
ste ik reed de zwelken, twee grante,
bladinge bliken puike reeds op mijn hand;
isdeeren staet, met sputtenden dech om
den mond, den onhandigen werkmans te be-
zien! 't waagje is geladen ... en nu
voort! -

Men eerst bekijkt naar dat in Kromme ^{af} ~~aan~~
en onze wagen zit, doch onmogelijk een ander-
ren te bekomen.

En loch maar aan t duwen, het park uit en
de velden, alleen, de moerassen in. De tralle
rijgeltjes lijken ongelijk: de rechter rijgelligt
ludiger dan de linker, dat soms in heel eind niet
verdwijnt, verzonden in den modder, en over-
wachter zwolft het waaigje in in overmoede
diepte, terwijl het op onze klieren de modder
fleept; de rinnen op beide kanten van
het waaigje dreigen ieder oogenblik het
half-eijf in de bijzijde liggende grachtjes te
zinken, want met hun Koppelt ren, en blotske
loopen ze maar op in halve voet-brede som-
pigen grond, zodat ze daarbij hun vullen
nog schuin in vullen houden, die, na Korte
tijd gemiddeld door zulke houding, van
pijn beginnen te smeyen, die echter het
waaigje steunt juist voortdurend het over
de Kruisels in het niet, nog daarbij nog
in heile weder van scherpen kagel, gemiddeld
breuen, regen, alles overheen. Verhoogt
door in yskouden wind ---

It is in flessen en pulser langs eindeloze
lange megeltjes, als bij opzet. Prinskleudam-
geland on is grante omwyl te maken, over
boosgarden, waar hagen en boomen
uitgeroed zijn, over voochoven van baer-
hoels, over steenwegen --- eindelijk, na
zeven maal ont ontpaarde waaigje op en
rechten weg te hebben getrokken met al
de kracht onzer verstanten, stramme honden,
na onze Krachten uitgeput te hebben, in het
voortleuen van onze overladen, gebroken
wagen komen we dan en "Uitstekend".

omgeleyd achter in boerenhof in de schuur,
die aan de thallingen parallel, maar waarvan
men de muren uitsloot op dat het eene
grante plaats zou zijn; daas worden de
waagjes gelost --- it is pover; recht over den
onderstund staat er in krosselken een niet
heirgis, we trekken er binnen en kloopen ons
in warme kuy Kuffie bij onze baderhammen.
Dan heeft de proceet den waaigje weer
lang langs dezelfde ~~weg~~ overweeten weg,
maar nu ook vullen wel nog zoveel arbeid
verricht als in t duwen, terwijl de waaigjes
des anderen als vanzelf zullen, en, nadat onze
ongelukkigte wagen nog menigmaal op
het dwarspaa gemaakt is, rijden we het
"depot". Binnen we dragen ons samen, we
worden gekeld, en, op in draffe, gaat het
naar ons buur.

Met in "gemieschep", van het west megenom,
wordt er in derhaast in koopte kant gekerfd,
en onze Kachel wordt ontsloten. Rond 3.30 uur
gaan we om Toep, en dan maar gantocht-
der geroost over het kleetert.

It heb me nu in bed gemaat - of binner in
struagewent - mitgekruzen, zodat we
it nachts beter zullen gedist-lijgen; 't zal
moedig zijn want t zeet eruit als of het
fel groot vriesen.

Vrijdag 11: Januari.

Gewone oorgengralt!
Vandaag vullen we om 10½ vertrekken
voor den arbeid.